

Бог і земні події Чи існують перукарі...

Люди часто задаються питанням, куди дивиться Бог, коли на землі чиниться таке беззаконня. Де Він? Чому нічого не робить? Багато людей сумніваються в існуванні Творця через це, бо якби Він був, то не допустив би такого, припинив би це зло.

Тут виникає зустрічне питання: а звідки ми знаємо, що Бог не втручається в хід подій земної історії? Адже ми знаємо лише про те зло, що сталося, а про те, яке не сталося – звідки нам знати? Нескладно припустити, що якби Господь не стримував людей, людство знищило б себе задовго до потопу. Достатньо пригадати історію про Каїна та Авеля: усього буквально кілька людей на планеті – а вже пролилася людська кров. І тепер скажіть, що Богу з нами після цього робити, враховуючи, що Він поважає свободу нашого вибору? Хіба що не давати проявлятися людському злу на повну силу і закликати людей одуматися – що Він і робить упродовж всієї людської історії. Деколи, правда, Господь мусить втручатися в людську історію явним

чином (пригадаймо Содом і Гоморру). Напевно, у таких випадках людське зло переходить всяку межу. Хибне також і твердження, ніби Богу байдуже до того, що робиться на земній кулі. Якби це було так – Бог не втілювався б у Немовля і не прийшов би на цей світ, щоб вирости і померти на хресті Голгофи. Бог дбав про людський рід завжди і дбає досі, пообіцявши робити це до кінця часів: «Я перебувати-му з вами повсякденно аж до кінця віку!» (Мт. 28:20). Наприкінці ж людської історії настане «кінець, коли Він передасть царство Богові й Отцеві, коли Він зруйнує всякий уряд, і владу всяку та силу. Бо належить Йому царювати, аж доки Він не покладе всіх Своїх ворогів під ногами Своїми! Як ворог останній – смерть знищиться!» (1 Кор. 15:24-26). «І Бог кожну сльозу з очей їхніх зітре!» (Об. 7:17) – такий фінал людства передбачений для тих, хто буде вірити в це. Це не просто втішливі слова. Це обітниця, які підкріплені Божим авторитетом і Божим Словом. Але саме від нас залежить – прийняти їх або й далі нарікати на долю чи навіть оспорювати існування Творця.

Один чоловік прийшов до перукаря. Як відомо, перукарі полюбляють поміркувати про життя. І цей перукар не був винятком. Бога немає, – говорив він клієнту впевненим тоном. – Подивися, скільки навколо бідних і нещасних людей. Страждання і війни, грабунки і депресії... Де Бог?.. Але відвідувач був розумним чоловіком, тому не сперечався, а думав. Він думав увесь час, поки сидів у кріслі маленької перукарні. Перукар закінчив роботу, і чоловік вийшов на вулицю. Це була бідна

вуличка, на ній валялося сміття. Назустріч йшов страшний чоловік – жалюиво зарослий, брудний, з величезною бородою і скуювдженим волоссям. Чоловік швидко повернувся до перукарні і сказав перукарю: – Перукарів не існує! Я зараз це доведу. Перукар подумав, що той зійшов з глузду. А чоловік взяв перукаря за руку і вивів на вулицю. Він вказав на волоцюгу, який був вже близько. – Подивися на цього чоловіка! Якби на світі були перукарі, то чи ходили б по вулицях такі нестрижені люди? Перукар здивовано відповів: – Але він до мене не приходить! Я ж не буду за ним бігати. Я сиджу і

чекаю, поки люди придуть до мене. Мудрий чоловік промовив: – Чули твої вуха, що язик промовив? Бог, звичайно ж, є. А зло і страждання трапляються у світі тому, що люди до Нього не приходять! Вони самі обирають, як жити, а потім звинувачують Бога у своїх стражданнях.

Церква «Христа Спасителя»

Щонеділі о 10-й – загальне зібрання
Щопонеділка о 19-й – молитва за цілнення
Щоп'ятниці о 19-й – вивчення Біблії
Щосуботи о 17-й – молодіжне зібрання
м. Сколе, вул. Стрийська, 28-а

Телепрограму «Вірую» дивіться в Інтернеті на viruuy.at.ua, YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі РАІ (вівторок, четвер і субота о 16:35-й год.).

На CNL-Україна і на телеканалі РАІ (вівторок, четвер і субота о 09:20-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».

Церква «ВІФАНІЯ»

м. Львів, вул. Жовківська, 8 (р-н Підзамче)

НЕДІЛЯ – 10, 18 год.
ПОНЕДІЛОК – 19 год. (молодіжне служіння)
СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.

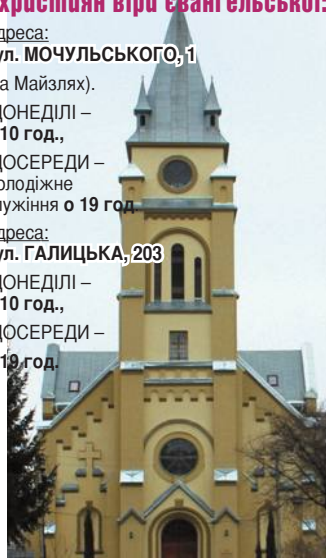

ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ

в Івано-Франківських церквах християн віри євангельської:

Адреса: вул. МОЧУЛЬСЬКОГО, 1 (на Майзлях).
ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,
ЩОСЕРЕДИ – молодіжне служіння о 19 год.

Адреса: вул. ГАЛИЦЬКА, 203
ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,
ЩОСЕРЕДИ – о 19 год.

Дорогі друзі! Слухайте

ХРИСТІЯНСЬКУ РАДІОПЕРЕДАЧУ
«ВІРУЮ» «НА ТРК РАІ»

ЩОПОНЕДІЛКА, ЩОСЕРЕДИ, ЩОП'ЯТНИЦІ **о 11:15**

- Верховина 106.3
- Косів 105.6
- Бурштин 101.6
- Долина 106.6
- Яремче 106.5

РАДІОПЕРЕДАЧА «ДОРОГА ДО БОГА»

ЩОСУБОТИ **о 09:10**

Коломия 106.8 FM

...Бог є любов...
(Івана 4:16)

УКРАЇНСЬКА ЦЕРКВА ХРИСТІЯН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ
М. ПРАГА

Неділя 11:00
П'ятниця 19:00 (співанка)
Субота 19:00 (молитовне)

ul. Jeseninoва 77, Praha 3

+420773456214 Анатолій
+420608704828 Олександр
+420776689808 Олександр

Церква «Спасіння Божє»

Неділя: 12:00-14:00 (Богослужіння)
Четвер: 20:00,
П'ятниця: 21:00 (розбір Біблії)
Субота: 18:00 (молитовне служіння)

ESPAÑA. MADRID.
Av. Pablo Neruda 106 Local 5
L1 «Metro» Alto del Arenal,
C-2, C-7 «Renfe» El Pozo

Телефон: № 678-292-970

<http://www.salvaciondedios.com>
salvaciondedios2005@hotmail.com

ВІРУЮ

УВАГА

Щонеділі о 8:00 та о 15:00
ДИВІТЬСЯ
християнську телепередачу «Вірую»
на каналі ТРК «3-студія»

Стежте за програмою телепередач

Християнська церква «ВІФЕЗДА»

Богослужіння відбувається:
Неділя - 11:00
П'ятниця - 18:30

За адресою:
м. Львів, вул. В. Великого, 4
Чекаємо вас!

ЗАПРОШУЄМО НА СЛУЖІННЯ В ЦЕРКВАХ ХРИСТІЯН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ:

Івано-Франківська область:
БОГОРОДЧАНИ, вул. Шевченка, 13-б; НЕДІЛЯ – 10 год., П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
БУРШТИН, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
ГАЛИЧ, вул. Вітовського, 30; НЕДІЛЯ – 16 год., СЕРЕДА – 18 год.;
КОСІВ, вул. Горбового, 8; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 18 год.;
КАЛУШ, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
КОЛОМІЯ, церква «Віфанія», вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ – 10, 14 год., СЕРЕДА – 18 год.;
КОЛОМІЯ, церква «Віфлєм», вул. Майданська, 1а; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 18 год.;
КОРШІВ, вул. Шевченка, 5; НЕДІЛЯ – 10.30, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
НАДВІРНА, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год., СЕРЕДА – 19 год.;
РОГАТИН, вул. Богуна, 2; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
РОЖНЯТІВ, вул. Шевченка (біля базару); НЕДІЛЯ – 9.30, СЕРЕДА – 18 год.;
ТЛУМАЧ, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА – 20 год.;
ТИСМЕНИЦЯ, церква «Благодать», вул. Л. Українки, 76; (ТЦ «Хутрове місто», 3-й пов.) НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА – 19 год.;
СТЕЦЕВА Снятинського р-ну, вул. Миру, 2-б; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
УТОРОПИ, вул. Центральна; НЕДІЛЯ, П'ЯТНИЦЯ – 10 год., СЕРЕДА, СУБОТА – 17 год.
ЗАРІЧЧЯ, вул. Мазепи, 24; НЕДІЛЯ, – 10, 17 год., СЕРЕДА, – 19 год.
СТАРІЙ ЛИСЕЦЬ, вул. Шевченка-нова, 21; НЕДІЛЯ, – 10 год., СЕРЕДА, – 19 год.

Львівська область:
ЛьВІВ, вул. Папарівка, 1; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
РАДЕХІВ, вул. Рильського, 1; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
ЖОВКВА, вул. Б. Хмельницького, 28; НЕДІЛЯ – 10.30, ПОНЕДІЛОК, СУБОТА – 19.30;
ВЕЛИКІ МОСТИ, вул. Шевченка, 28; НЕДІЛЯ – 10 год., ПОНЕДІЛОК, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
ПЕРЕМИШЛЯНИ, вул. Галицька, 15 (Дім побуту); НЕДІЛЯ – 10.00;
ЧЕРВОНОГРАД, вул. Ключівська, 18-а; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год., ВІВТОРОК – 18.30;
СОКАЛЬ, вул. Леонтовська, 15; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
СОСНІВКА, вул. Лісна, 5-а; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год., ВІВТОРОК – 19 год.;
САМБІР, вул. Січ. стрільців, 49; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
БІБРКА, вул. Шкільна, 5; НЕДІЛЯ – 11 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.

Рівненська область:
КОСТОПІЛЬ, вул. Сидорова, 5 б; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
СТЕПАНЬ, вул. Прибережна, 26; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., СЕРЕДА, СУБОТА – 19 год.;
с. ГОЛИШІВ Рівненського р-ну, вул. Молодіжна, 10; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР – 19 год.;
ГОЩА, пров. Пекарський, 10; НЕДІЛЯ – 11 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.
М. САРНИ, вул. СМОЛИЧА, 1; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
М. САРНИ, вул. КОВЕЛЬСЬКА, 104-А; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
М. САРНИ, вул. ПАРХОМЕНКА, 3; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ, СУБОТА – 19 год.

м. Чернівці:
вул. Героїв Майдану (колишня Червоноармійська), 24б; НЕДІЛЯ – 9 і 17 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
вул. Університетська, 23; НЕДІЛЯ – 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
бульвар Героїв Сталінграда, 9; НЕДІЛЯ – 9 і 17 год., П'ЯТНИЦЯ – 19 год.
вул. Горківська, 32 (румунською мовою); НЕДІЛЯ – 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
вул. Івана Підкови, 18 (Садогора); НЕДІЛЯ – 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ – 20 год.;
Театральна площа, 6; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год.

м. Вінниця:
вул. Б. Ступки, 21; НЕДІЛЯ – 10 год.

Сумська область:
КОНОТОП, вул. Клубна, 73 а; НЕДІЛЯ – 10 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР – 18 год.

Хмельницька область:
ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ: вул. Березнева, 5; НЕДІЛЯ – 9, 15 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
вул. Миру, 92 б; НЕДІЛЯ – 17 год., ЧЕТВЕР – 18 год.;
ЛЕТИЧІВ, вул. І. Франка, 35/1; НЕДІЛЯ – 10 год.;
НЕТИШІН, вул. Шевченка, 6; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ВІВТОРОК – 19 год.;
ВОЛОЧИСК, вул. Незалежності, 46; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКИЙ:
Нігинське шосе, 8-а; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ПОНЕДІЛОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
вул. Молодіжна, 16; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА – 18 год.;
пр. Амбулаторний, 14-а; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ВІВТОРОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
вул. Драгоманова, 4; НЕДІЛЯ – 9, 12 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
ГОРОДОК, вул. Індустріальна, 2; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
ІЗЯСЛАВ, вул. Рози Люксембург, 4; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
СЛАВУТА, вул. Михайлова, 27; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
вул. Паперника, 94; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ЧЕТВЕР – 19 год.

Тернопільська область:
ТЕРНОПІЛЬ: вул. Квітова, 19; НЕДІЛЯ – 10, 18 год.;
вул. Довженка, 4; НЕДІЛЯ – 10, 18 год.;
ШУМСЬК, вул. Вілійська, 12-а; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год.;
БУЧАЧ, вул. Коцюбинського, 2; НЕДІЛЯ – 10 год.;
ЗБАРАЖ, вул. Грушевського, 31; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год.;
ЗАЛИЩИКИ, вул. Чубинського, 8; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
ТЕРЕБОВЛЯ, вул. Шевченка, 29-а; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год.;
ЛАНЦІВ, вул. Відродження; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год.;
МОНАСТИРСЬКА, вул. Січ. стрільців, 24 (зал військомату); НЕДІЛЯ – 10, СЕРЕДА – 19 год.;
ЗБОРІВ, вул. Козацька, 25; НЕДІЛЯ – 11, 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
БЕРЕЖАНИ, вул. Валова, 4; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 20 год.;
КОПИЛИНЦІ, вул. Л. Українки, 27; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 20 год.;
ГУСЯТИН, вул. Надозерна, 1; КОЗОВА, вул. Шкільна, 13;
ВИШНІВЕЦЬ, вул. Стуса, 20; ЧОРТКІВ, вул. Незалежності, 76;
с. ГРИМАЙЛІВ, вул. Лук'яновича, 3; НЕДІЛЯ – 10 год.;
с. КАМ'ЯНКИ, вул. Тернопільська; с. СТРУСІВ, вул. Миру, 26;
ПІДВОЛИЧИСК, вул. Гончара, 2; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.

Волинська область:
ЛЮБОМЛЬ, вул. Дружби, 34; НЕДІЛЯ – 11 год., ЧЕТВЕР – 19 год.

ПОЛЬЩА
ВАРШАВА, вул. Виборна, 20 (Warszawa, ul. Wyborna, 20, 03-68); НЕДІЛЯ – 16 год., СЕРЕДА – 17.30;
ВАРШАВА, вул. Клопотовського, 11 (зупинка «Парк Празький»); (Warszawa, ul. Kłopotowskiego, 11); НЕДІЛЯ – 14 год.;
ЛЮБЛІН, вул. Млинська, 11 (Lublin, ul. Mlynska, 11); НЕДІЛЯ – 11 год.

ІТАЛІЯ
Церква «ІСУС СПАСИТЕЛЬ», Viale Giorgio De Chirico, 73, Top Sapienza, Roma, НЕДІЛЯ – 12.30, ПОНЕДІЛОК, ЧЕТВЕР – 19 год.; тел. +39 (327)211-50-33.

НОВОЗАПОВІТНА ПОСТАНОВА - ХРЕЩЕННЯ ПО ВІРІ

Водне хрещення-2019 в Івано-Франківській церкві християн віри євангельської

Хрещення – це заповідь Господа нашого Ісуса Христа для тих, хто навернувся від своїх гріхів, увірував в Ісуса як Спасителя і народився згори. Це акт їхнього послуху Богові та засвідчення їхньої віри (Мт. 28:19).

Згідно зі Святим Писанням, водне хрещення – це зовнішній знак, який символізує смерть віруючого для гріха і його воскресіння з Христом для нового життя (Рим. 6:3-11; Гал. 3:27).

Хрещення звершують служителі Церкви через повне занурення людей у воду.

Ставлення до водного хрещення різне – усе залежить від того, на чому люди будують це ставлення. Та єдиним непохитним фундаментом всіх життєвих позицій, у тому числі і щодо водного хрещення, може бути лише Боже Слово.

А воно чітко говорить, що водне хрещення – це вияв доброї волі людей, які в дорослому віці, свідомо визнають віру в Ісуса Христа як свого Спасителя і Бога і готові все своє життя підпорядкувати Богові і Його Слову (Мр. 16:16; Дії 2:41, 8:36-38; 1 Петр. 3:21).

ГОСПОДНЯ ЗЕМЛЯ, АБО ДІЛО БУЛО ПІД ПОЛТАВОЮ

У минулому столітті, у «лихі» 90-ті (як давно це було!) ми разом із пастором Михайлом Власенком, братом моїм по вірі і другом по армійській службі, а також із командою молоді з Донбасу ставили намет і проводили євангелізацію в місті Зінькові на Полтавщині.

Славне провінційне містечко. Старовинні особнячки солдатами вишикувалися вздовж головної вулиці. Раніше тут життя вирувало, ремесла процвітали, великий ярмарок був. Тепер – тиша. А часи які цікаві були! У країні – розруха, кримінал процвітає, а для проповіді Євангелія – дивовижна свобода. Місцева влада стараннями місцевого місіонера, який приїхав із родиною створювати нову євангельську громаду, дозволила нам на тиждень поставити намет у центрі містечка.

Приїхали, помолитися, розвантажують намет. Дружно ставимо, монтуємо конструкції. Відразу дітвори набігло. Дорослі підходять, цікавляться. Ми – юні та веселі, погода сонячна, намет новенький, на ньому височіє хрест і майорять прапори

країни та місії. Благодать!

І раптом на великій швидкості мчить на нас грізна чорна машина. Різко гальмує, аж хмари пилу здіймаються. Вискакує з неї чоловік: весь у чорному, у чорних окулярах, бандитської зовнішності, з короткою стрижкою. І з ходу гнівно кричить:

– Що ви тут робите? Геть звідси! Забирайтеся, це моя земля! Це місце я викупив для свого магазину!

Ми остовпіли. Враз сумно стало. Зібралися з думками, дістаємо документ – дозвіл місцевої влади на встановлення намету. Лагідно намагаємося пояснити суть нашого перебування тут. Так би мовити, достукатися до свідомості. Не допомагає. Не розуміє чоловік нас, не чує. Лише звіріє, очі налиті злом.

Я обурився. Запалала в мені ревність до Господа.

Молюся, міркую, і... прийшла ідея.

На очах цього розлюченого типа я дістаю свою велику похідну Біблію і показую йому. Відкриваю і читаю з Псалма 23. Читаю голосно, виразно: «Господня земля, і все, що на ній, вселена й мешканці її...»

Читаю кілька разів, як нас у школі вчили, – із почуттям, з інтонацією: «Господня земля, і все, що на ній, вселена й мешканці її...»

Читаю і... краєчком ока спостерігаю за обличчям бандита.

«Господня земля, і все, що на ній...»

Те, що я побачив, не забуду до кінця життя. На моїх очах обличчя людини почало змінюватися. Він увесь якось обмяк, присів, присмирнів. Його голос змінився. І він винував так каже:

– Хлопці, вибачте! Я зрозумів. Робіть свою справу. Може, вам охорона потрібна, га? Я своїх хлопців пришлю...

Слава Тобі, Господи Всемогутній! Це правда, що Слово Боже – живе та діяльне.

Павло МИНАЄВ.

КОЛИ БАЙДУЖІ ВСІ... КУДИ ВІДЛІТАЄМО?

У червні цього року Інтернет та засоби масової інформації рясніли повідомленнями про те, як у маршрутці хлопець побив жінку, причому без причини, і ніхто з чоловіків, що були там, не заступився, усі вдавали, ніби нічого не відбувається. та й водій не зупинився і не вжив жодних заходів, хоча потрібно було викликати швидку і поліцію...

Такого роду випадки сьогодні непоодинокі. Молодики в навушниках у громадському транспорті не хочуть бачити стареньку жінку, яка стоїть, зігнувшись над ними. Немічний у нападі хвороби лежить, скорчившись від болю, на тротуарі, і його намагаються «акуратно» обійти чи переступити через нього перехожі. Закривавленого хлопця добивають однолітки, а ровесники знімають жакливу картину на мобільні телефони.

Старенька жінка в притулку для престарілих, а її діти відпочивають на курортах Середземномор'я.

Учасник АТО з відірваною кінцівкою місяцями у кабінетах, де сидять вгодовані бюрократи, доводить свій відповідний статус.

А скільки людей гинуть щодня лише через те, що їм ніхто не захотів допомогти?! Усе це прояви людської байдужості.

Утім, мабуть, так було завжди. Людське суспільство давно хворіє на черствість та байдужість. Варто згадати притчу Господа Ісуса Христа про милосердного самарянина (Лк. 10:29-37).

У цій притчі розповідається, що якийсь чоловік ішов із Єрусалима до Єрихона. Єрусалим був місцем, де перебував Бог. Там йому поклонялися, там до Нього молилися. І от на тому шляху на чоловіка напали, його пограбували, побили і кинули при дорозі помирати.

Тією дорогою ішли троє людей. Усі вони побували там, де живе Бог.

Поклонялися, молилися. І двоє з них пройшли повз пораненого – священник і левит. Ці двоє посідали особливе становище в служінні Богові, однак так були зайняті «високими» справами, що не забажали бруднити руки, надаючи допомогу закривавленому, побитому чоловікові.

За ними йшла людина, яка в очах юдеїв виглядала другосортною. Не через якісь особисті недоліки, а просто тому, що це був самарянин. Він зупинився, схилився над побитим, зробив усе, щоб полегшити його страждання, надав необхідну допомогу і відвіз у безпечне місце. І все це за свій власний кошт.

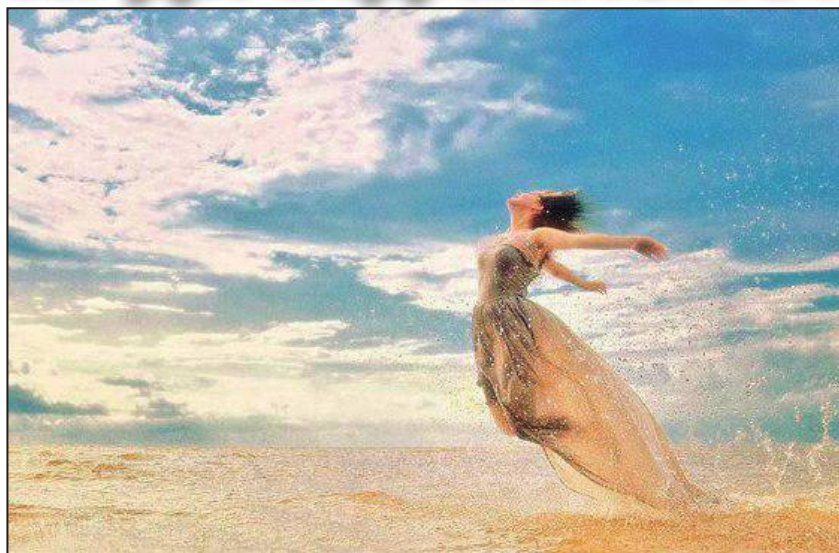
Тепер повернімося до сьогодення. Ми живемо в країні, яку називаємо християнською. Ми відвідуємо Богослужіння, слухаємо Слово Боже, заявляємо, що віримо в Бога, Який є любов. А потім виходимо у світ, в якому зустрічаємо багато людей. І нерідко нам доводиться робити вибір між тим, як вчинити: як священник і левит чи як самарянин.

Байдужість часто називають черствістю людської душі. Це прояв егоїзму, який часто межує із жорстокістю.

«Не бійся ворогів – у найгіршому разі вони можуть тебе вбити. Не бійся друзів – у найгіршому разі вони можуть тебе зрадити. Бійся байдужих – вони не вбивають і не зраджують, але тільки з їхньої мовчазної згоди існують на землі зрада і вбивство», – ось так влучно висловився про небезпеку байдужості польський поет та письменник Бруно Ясинський (1901-1938).

Покликання кожного християнина – виводити людей із духовного Єгипту – гріховного способу життя. А для цього потрібне серце, повне любові та доброти.

І. К.

Якось мені довелося почути по радіо історію життя Валентини Гризодубової, славетної російської льотчиці, першої жінки, яка була удостоєна звання Героя Радянського Союзу. У три з половиною роки вона вперше піднялася в небо на крижком аероплані разом із батьком. Це було на початку ХХ століття. У 14 років юна Гризодубова здійснила перший самостійний політ. З яскравої повісті її життя мене особливо вразила одна фраза. «Вона захворіла на небо».

Священне Писання говорить, що ми всі летимо: «Дні літ наших – у них сімдесят літ, а при силах – вісімдесят літ, і гордощі їхні – страждання й мари, бо все швидко минає, і ми відлітаємо...» (Пс. 90:10).

Куди ми відлітаємо?

Згідно з Біблією, ми всі летіли в безодню, у погибель, у пекло – через наші гріхи та нерозкайне серце, через «невіру в благодать», як гірко сказав про це російський поет Сергій Єсенін в одному зі своїх віршів, що вражає в самісінку душу.

Але Бог-Творець, люблячий і милостивий, придумав дивовижну рятувальну операцію. У світ був посланий Спаситель, Син Божий, Ісус Христос, Який спас нас від неминучої катастрофи, пожертвувавши Своім життям.

За нас і замість нас Він зазнав лютої смерті. І через віру в Нього, померлого

і воскреслого, Бог зупиняє наше падіння в прірву і повертає нас у бік неба. Це і є навернення.

Одного разу і я «захворів на небо». Зачепила мене до сліз, до болю, до трепету любов і благодать нашого Господа до мене, нещасного грішника.

Я повірив Христу Ісусу, прийняв Його спасення Євангеліє, хрест і світле, переможне воскресіння.

Я покався і знайшов радість невинувну – прощення гріхів і життя вічне. Бог відвернув мене від моїх погібельних шляхів, і я, щасливий, полетів у небо!

Я й досі лечу. Політ мій триває понад півстоліття, і я впевнений, що долечу «в аеропорт» Царства Небесного. Не через мої нікчемні заслуги, а з великої благодаті Господа мого і Спасителя, бо «Він зберігає для праведників спасіння».

А на що ви «хворієте»? Куди летите ви?

П. М.

• СВІДЧЕННЯ

ЯК ГОСПОДЬ МЕНЕ З ДНЕМ НАРОДЖЕННЯ ПРИВІТАВ

Я народилася й виросла в родині атеїстів. У нас ніколи не виникало жодних запитань або розмов про Бога. Навіщо говорити про те, чого не існує? Мене, моїх рідних, друзів, співробітників і знайомих питання існування Бога хвилювало так само мало, як і питання про те, чи є життя на Марсі. Як і більшість моїх однолітків, у 14 років я вступила в комсомол. Перед цим зі мною розмовляла старша піонервожата. Не знаю навіщо, але я прочитала в її присутності десь почутий богохульний віршик. На мій подив, вождя сказала: «Не треба так говорити». Більше ніколи я цей віршик не повторювала.

Потім були педінститут, робота в школі, у технікумі. Ми, вчителі, повинні були виявляти сім'ї віруючих і проводити з ними роботу. Ще треба було «для профілактики» виховувати учнів в атеїстичному дусі. Я до пуття не розуміла, як це робити, і завжди планувала екскурсії в планетарій. Пішли, подивилися в небо через телескоп, нікого там не виявили і спокійно йшли додому. Іноді думала: «Чому нас, майбутніх учителів, в інституті не навчили вести атеїстичну роботу?». Нам повинні були дати Біблію, проаналізувати її і показати, що в цій книзі все – вигадки і ніякого Бога немає.

Часом виникали думки: «Чому Біблія – під забороною? Що конкретно я скажу віруючим, якщо такі будуть у моєму класі?». Але за всі роки вчителювання мені так і не довелося нікому нічого доводити. Я жила й працювала в місті, де віруючих сімей майже не було. Так і прожила до виходу на пенсію.

Настав 1992 рік. Я вже на пенсії, удова. На кілька місяців поїхала до своєї інститутської подруги Люби на дачу неподалік Тирасполя. Якось Люба розповіла мені про екстрасенса, який після закінчення медінституту кілька років працював лікарем, а тепер перейшов на нетрадиційні методи лікування. Без будь-якої апаратури ставив діагноз та без будь-яких ліків зцілював. Помахає біля тебе руками і відразу каже, де в тебе щось не так. Знову помахає – і ти здоровий. Люба вже кілька разів була в нього і залишилася задоволеною результатами лікування. Мені теж захотілося.

На першому ж сеансі я зіткнулася з невидимим світом, існування якого заперечують атеїсти. Екстрасенс стояв за метр від мене, водив у повітрі руками, і я відчувала невидимий дотик його рук. Наступного разу він сказав, що підключає мене до космосу. Хоч стояв за два метри від мене, від його рук ішов жар, як від палаючого багаття. І тоді я подумала: «Якщо є невидимий світ, значить, є і Бог!».

На столі в екстрасенса завжди лежали Біблія і

масивний хрест, щоб усі розуміли, що він діє Божою силою. Тепер я знаю, що це була приманка для людей, які не читають Біблію. А тоді запитала цілителя: «То що, Бог є?». Він відповів: «Звичайно».

Переді мною вперше в житті стояла людина з вищою освітою, яка заявляла, що Бог є. І я повірила. Думки мої закрутилися з великою швидкістю: «Якщо є Бог, отже, всі розмови про рай і пекло, про покарання за гріхи – не казки». Я розуміла, що в мене є гріхи. Отже, треба якось налагоджувати взаємини з Богом, щоб Він простив мені.

Люба запросила мене в якусь дивну церкву, де не було ні хрестів, ні ікон, ні свічок. На запрошення знайомої медсестри вона там була вже кілька разів, і їй сподобалося. Я подумала: «Чи це, часом, не секта якась?». Хоча й із острахом, але пішла з нею. Людей тут було небагато. Вони не стояли, як годиться у церкві, а сиділи. Коли ми увійшли, жінки посунулися і запропонували нам сісти поруч. І люди не насуплені, а привітні, усміхнені.

За кафедрою вийшов чоловік у звичайному костюмі і почав говорити звичайною, зрозумілою мовою. Він прочитав текст із Біблії і став пояснювати, як цей текст розуміти, які висновки з нього випливають, як потрібно застосовувати його в житті. Я була вражена: «Як усе зрозуміло, і все – про мене!». Потім співали прекрасних пісень. А насамкінець той чоловік запросив вийти наперед всіх, хто хоче, щоб Господь простив їхні гріхи. Я ладна була не те що вийти – вибігти вперед, але якась сила мене тоді втримала.

У цій церкві я була ще раз, але настав час повертатися додому, до Кишинева. І там я знайшла таку ж церкву, але дуже велику. Там вийшла на покаяння. Потім були уроки з вивчення Біблії, підготовка до водного хрещення і саме хрещення.

Тепер я твердо знала, що Господь мені все пробачив, але мене охоплював жах при думці, що мої рідні, знайомі, друзі нічого не знають про Бога, не знають, що на них чекає після смерті. Я почала кидатися від одного до іншого, щоб

розповісти їм про існування вічності, про Ісуса Христа, Який може і хоче їм пробачити. Потім перейшла на незнайомих людей, яких зустрічала на вулиці, у парку, у магазині.

Рідні мої й досі залишаються атеїстами, але дуже багато незнайомих жінок відізналися на пропозицію вивчати Біблію у мене вдома. Більшість із них увірували, покаялися і прийняли хрещення.

Чи чує Бог?

З дня мого хрещення минуло 25 років. У перші роки мого шляху з Господом іноді виникали якісь сумніви. Дуже хотілося якихось підтверджень, що Бог чує і відповідає. І Господь дав мені ці підтвердження.

Я познайомилася з жінкою на ім'я Лариса, яка 31 рік хворіла на кровотечу, та ще з такими болями, що хотіла накласти на себе руки, щоб не мучитися. Я привела до неї свого пастора, ми помолілися, і жінка була зцілена.

Потім вона познайомила мене з іншою жінкою – Любою, в якій ні з того ні з сього ноги ставали, як ватні. Вона в будь-який момент могла впасти, тому без підтримки матері або чоловіка не ходила навіть по квартирі. Лікарі нічого певного сказати не могли. Її мама взялася водити дочку до різних ворожок. І одна з них сказала, що на Любу навели порчу, у ній біс, який і дав неміч ногам. Почалися їхні походи в монастирі, до інших ворожок, але ніде їм не допомогли.

Я розповіла про Любу своєму пасторові. Він запросив іще одного пастора, і ми втрое увечері поїхали в цю сім'ю. Спочатку пастор поговорив із Любою. Запитав, чи вірить вона, що Господь може звільнити її. Люба відповіла, що вірить. І ми почули ще один голос, грубий, що йшов із Люби. Цей голос сказав: «Нічого у вас не вийде». Ми помолілися про вигнання нечистого духа. Нічого видимого не відбулося, і ми розійшлися. Але наступного дня Люба самостійно пішла на ринок, ще кудись і повернулася додому за кілька годин на абсолютно здорових ногах. Біс із неї вийшов, причому тихо, без скандалу.

Після цих двох випадків я утвердилася в вірі остаточно. Тепер мене вже ніщо не могло збентежити. Бог чує і відповідає, навіть якщо Його відповідь неявна чи не така, на яку ми очікували.

Я мала 33 роки безперервного трудового стажу. Усе життя багато і важко працювала. І мені хотілося вийти на пенсію і жити так, як інші пенсіонерки: сидіти на лаві та лузати насіння. Але зустріч із Господом змінила мої плани. Через два місяці після хрещення в церкві оголосили про відкриття біблійного коледжу і запросили на навчання всіх бажаючих, без обмеження віку.

Мені було вже 57, але я дуже хотіла глибше розібратися в Біблії, тому разом із молоддю сіла за парту. У процесі навчання допомагала нашим викладачам у веденні навчальної документації і якось непомітно перейняла на себе обов'язки секретаря з навчальної роботи.

Минуло більше як чверть століття. Біблійний коледж став університетом. Наші випускники працюють в Молдові та в інших країнах, деякі стали магістрами і докторами богослов'я і викладають у рідному університеті. Я ж, як і раніше, займаюся навчальною документацією і розкладом занять, тільки обсяг роботи значно виріс. Мені дуже подобається те, що я роблю. З великою радістю я щоранку йду на роботу. І Господь дає мені сили працювати. Іноді з усмішкою згадую свою мрію про сидіння на лавочці.

Дякую, Тату

Я виросла в родині, де були і батько, і мати. Але обоє вони – сироти, довгий час жили в гуртожитку і ввібрали в себе його дух, тому не зуміли створити в родині теплу, дружню атмосферу. Головне, що їх турбувало, – щоб діти були нагодовані, одягнені, взуті та здобули вищу освіту. Ми, троє дітей, і батьки просто жили в одній квартирі, але кожен – сам по собі. Я не знала, що таке батьківська турбота, материнська ніжність, задушевні розмови і настанови. Тому виросла «сухарицею» і зробила багато неправильного у своїй сім'ї і у вихованні доньки. Недолюблені діти згодом стають проблемою для інших людей.

Усе почало змінюватися, коли я знайшла Невесного Отця – турботливого, люблячого, ніжного. Свою любов до мене і батьківську турботу Він виказував через колег по роботі, через членів моєї церкви. Тепер у мене такі ніжні стосунки з Господом, що в молитвах я називаю його Татом.

У травні в мене день народження. Вранці я, як завжди, помолілася і зібралася на роботу. Уже взялася за ручку дверей і якось мимоволі сказала Господу: «Тату, Ти знаєш, що в мене сьогодні день народження. Хочу від Тебе подарунок. Я не знаю, що це буде і через кого Ти це зробиш, але хочу точно знати, що це від Тебе».

В університет прийшла перша. Потім прийшов мій пастор і колега – з букетом квітів для мене. Ніколи раніше він цього не робив.

За кілька годин в учительську увійшов наш ректор, обійняв мене, привітав із днем народження і поклав на стіл конверт з грошима від себе особисто. Ніколи раніше він цього не робив.

Інший мій колега цього дня був у відрядженні. Приїхала його дружина з квітами і привітала мене. Ніколи раніше вона цього не робила.

Увечері ми з рідними (дочка, внучка, їхні чоловіки і двоє правнуків) зібралися в невеличкому кафе в нашому кварталі. Задзвонив мій мобільний. Це був іще один мій колега і пастор, який живе неподалік від мене. Він начебто запитував свій розклад на завтра, але водночас з'ясував, де я перебуваю. Незабаром вони з дружиною і з величезним букетом квітів появились в кафе. Ніколи раніше вони цього не робили.

Коли я повернулася додому, задзвонив стаціонарний телефон. З Тирасполя телефонувала жінка на ім'я Людмила. Вона запитала, чи я пам'ятаю, як ми з нею колись разом відпочивали в санаторії в Кам'янці. Так, я була в Кам'янці. Вечорами разом із групою жінок ми прогулювалися, і я розповідала їм про вічне життя, про Ісуса Христа і шляхи спасіння від кари за гріхи. На прощання я дала їм номер свого домашнього телефону і запропонувала дзвонити, якщо з'являться якісь запитання. Відтоді минуло більше 10 років, але ніхто з них ніколи не телефонував. І ось зателефонувала Людмила. Вона дякувала мені за ті біблійні уроки і повідомила, що стала членом євангельської церкви в Тирасполі. І ще сказала, що всі жінки з тієї групи теж прийшли до Господа.

Я поклати трубку. Сльози радості просто душили мене. Я не плакала, я ридала. Це був найдорожчий подарунок для мене. Якщо всі привітання того дня ще якось можна було пояснити збігом обставин, то цей дзвінок – ні. Хто напоумив Людмилу через стільки років зателефонувати мені саме сьогодні?

Крізь ридання я повторювала знову і знову: «Тату, дякую!».

Ніна ТЕПЛИЦЬКА.

Бажання жити в умовах справедливості закономірне та природне, адже справедливість – це правильність, об'єктивність, неупередженість, чесність, безсторонність тощо. Її брак призвів до кризового становища в нашій державі.

Бог – справедливий, і про Нього сказано: «Ти праведний, Господи, і прямі Твої присуди, бо Ти наказав справедливі свідчення Своїй щирю правду!» (Пс. 118:137-138).

Слово «справедливість» походить від слова «право» (лат. justitia (справедливість) – від jus (право)).

На жаль, життя пересічної людини повне несправедливості. Ті, хто важко працює, все одно живуть бідно, а декому розкоші дістаються без жодних зусиль. Часто ми не отримуємо вдячності за свої добрі вчинки,

ПРО СПРАВЕДЛИВІСТЬ

зазнаємо утисків та незручностей через релігійні переконання.

У сімейних драмах, втрахах і трагедіях, у хвилинах розчарувань та глибокого душевного болю з уст людей злітає: «Доля повелася зі мною несправедливо». Та чи завжди це так?

Не можна брати за шаблон успіху, достатку, процвітання та добра життя

інших людей. Автор 72-го псалма Асаф розповідає про своє обурення несправедливістю, коли лихі та ліниві, безбожні люди живуть в розкоші, але він заспокоївся, коли «прийшов в Божу святиню і кінець їхній побачив» (Пс. 72:17).

Божа мудрість говорить: «Злі люди не розуміють справедливості» (Пр. 28:5). Щоб бути справедливим, потрібно вміти розпізнавати між правильним і неправильним, гріхом та святістю, світлом та темрявою. Це ознака духовної зрілості. Автор Послання до євреїв зазначає: «А страва тверда – для дорослих, що мають чуття, привчені звичкою розрізняти добро й зло» (5:14). Тільки така людина може бути справедливою.

Про відомого біблійного героя Йова сказано: «Був чоловік у країні Уц, на ім'я Йов. І був чоловік цей непорочний і справедливий, і він

Бога боявся, і від злого втікав» (Йов. 1:1). Йов був справедливим тому, що він боявся Бога і від злого втікав.

Саме відсутність страху перед Богом стала причиною несправедливості багатьох людей, які уособлює герой притчі про несправедливого суддю та вдову: «У місті якомусь суддя був один, що Бога не боявся і людей не соромився. У тому ж місті вдова перебувала, що до нього ходила й казала: «Оборони мене від мого супротивника!». Але він довгий час не хотів. А згодом сказав сам до себе: «Хоч і Бога я не боюся, і людей не соромлюся, але через те, що вдовиця оця докучає мені, то візьму в оборону її, щоб вона без кінця не ходила і не докучала мені» (Лк. 18: 2-5).

У притці йдеться не просто про пересічну людину, а про того, хто був покликаний встановлювати, відновлювати та утверджувати справедливість.

Проте навіть проблиску цього в поведінці судді не було, і причина цього – він не боявся Бога, а тому був безсоромним. Навіть рішення захистити вдову було прийняте не через докір сумління, а лише заради того, щоб вона залишила його в спокої.

Одного разу посланці фарисей дійшли до Ісуса Христа зі словами: «Учителю, знаємо ми, що Ти справедливий, і наставляєш на Божу дорогу правдиво, і не зважаєш ні на кого, бо на людське обличчя не дивишся Ти».

Хоча мотивом цих слів був підлий намір зловити на слові Його, це була правда: «...Ти справедливий... і не зважаєш ні на кого...»

Увесь світ лежить у неправді та злі, а тому бути справедливим – часто означає діяти та жити наперекір усталеним суспільним поняттям, своєю поведінкою ламати стереотипи. Але тільки таке життя дозволяє залишитися самим собою та бути носієм Божої правди.

Ігор КРОЩУК.

Сергій Головін

ЧОГО ХОЧЕ ЖІНКА...

У знаменитих «Кентерберійських оповіданнях» Джеффри Чосер (1343-1400) згадує старовинну притчу. Якось молодий мисливець захопився, переслідуючи оленя. Коли розпалений погонею юнак нарешті наздогнав здобич, виявилося, що, сам того не помітивши, він вторгся в королівські угіддя. Придворний лісничий затримав злочинця і привів на королівський суд.

Король сказав: «За законом ти повинен бути страчений. Але, беручи до уваги ненавмисність твого вчинку, ми могли б дати тобі шанс уникнути цієї жалюгідної долі. Якщо за один рік і один день ти розгадаєш загадку мого мудреця, я пом'якшу покарання». «Я згоден», – відповів нещасний, оскільки втрачати йому було нічого.

Загадка така, – оголосив придворний мудрець. – Чого хоче жінка?».

Довгі місяці юнак мандрував, намагаючись відгадати загадку. Він розпитував кожного зустрічного, але ніхто не міг дати чіткої відповіді. До призначеного терміну залишалася всього одна ніч, і бідолаха на межі відчаю зважився на крайній захід – піти за порадою до старої чаклунки.

Коли мисливець, розшукавши вхід до печери, де, за розповідями переляканих селян, жила відьма, заглянув за завісу, то мало не зомлів від смороду, який ринув звідти. Жахлива згорблена стара стояла в глибині печери, помішуючи в котлі якусь рідину. У мерехтливому світлі вогню можна було розрізнити старе ганчір'я, що покривало безформне тіло. Брудне липке волосся на непокритій голові не знали гребеня десятиліттями. Обличчя і руки її були понівечені страшними бородавками і гнійними міхурами. Хлопець став як укопаний, не в змозі перевести дух

від смороду і жаху.

«Я дам тобі відповідь, – зненацька обізвалася стара не оглядаючись, і її скрипучий голос змусив юнака здригнутися від несподіванки. – Але за однієї умови: ти одружишся зі мною, як тільки будеш помилуваний». Зневірений молодий юнак розумів, що варіантів у нього небагато. «Я згоден» – промовив він, намагаючись стримувати дихання.

«Ось відповідь на твою загадку, – прохрипіла чаклунка. – Жінка хоче сама вирішувати, чого вона хоче».

Наступного ранку хлопець з'явився перед королем з відгадкою, і придворний мудрець статечно нахилив голову, підтверджуючи правильність відповіді. «Що ж, ти впорався з нашим завданням», – проголосив король. Але як тільки він вимовив ці слова, серед тронного залу з'явилася чаклунка. Через нестерпний сморід присутні закрили носи хустками і заплющили очі від жаху. Тільки нещасний юнак стояв, втупившись в землю

«Ваша величносте, – проскрипів мерзенний голос, – цей юнак присягнув одружитися зі мною, якщо буде помилуваний».

«Що ж, – сказав король. – Нехай буде так. Більшого покарання йому і не треба. Даною нам королівською владою проголошуємо вас чоловіком і дружиною! А тепер влаштуємо бенкет!».

У королівстві ще не було такого гучного весілля. Нарешті король наказав відвести молодят в гостьові палати.

«Почекай хвилику, мені потрібно привести себе в порядок, – кинула стара нареченому, входячи до опочивальні. – Я подзвоню в дзвіночок, коли буду готова». Після всіх принижень на бенкеті, із жахом думаючи про майбутнє, юнак уже не був упевнений, чи кращу він обрав долю, чи не простіше було б померти відразу і без мук?

Яким же було його здивування, коли, увійшовши, він побачив посеред кімнати жінку таку прекрасну, що рівної їй не було на цьому світі!

«А тепер вирішуй, – сказала красуня, – що ти вибереш: щоб я була найпотворнішою на цілм світі вдень для всіх, але найпрекраснішою вночі для тебе, чи щоб я була найпрекраснішою вдень для всіх, а вночі для тебе – найпотворнішою?».

Як гадаєте, що вибрав юнак? Що б вибрали ви на його місці?

Подумавши, юнак відповів: «Вибирай сама. Нехай буде так, як вирішиш ти».

«Я хочу бути найпрекраснішою і вдень, і вночі» – відповіла красуня.

Ця притча прекрасно ілюструє внутрішній конфлікт людської сутності в занепадомому світі. З одного боку, кожен з нас сам бажає бути «капітаном власної долі», прагне все контролювати. З другого боку, лише віддаючи вибір близькій людині, ми можемо досягти бажаного.

Писання вказує на невід'ємну цінність людини – як чоловіка, так і жінки: «Того дня, як створив Бог людину, Він її вчинив на подобу Божу. Чоловіком і жінкою Він їх створив, і поблагословив їх. І того дня, як були вони створені, назвав Він їх ім'ям: Людина» (Буття 5:1-2).

Ні нинішній стан справ в гендерній сфері, ні те, що встановлено в Законі Мойсеев, не відповідають споконвічному Божому задуму. «Він говорить до них: То за ваше жорстокосердя

дозволив Мойсей відпускати дружин ваших, спочатку ж так не було» (Матвія 19: 8). Чоловік і дружина були створені, щоб належати один одному і володарювати над іншим творінням. Закон був даний через гріх. Гріх же полягає в прагненні володіти, контролювати іншого; у бажанні людини панувати над людиною.

Різниці між поняттями «володіти» і «належати» добре відобразив Екзюпері, коли Маленький Принц, відповідаючи королю, проголошує свою владу над зірками: «І моїм вулканам, і моїм квітцям корисно, що я ними володію. А зорям від тебе нема ніякої користі...»

Якось довелося мені гостювати в циганському таборі. І найперший урок, який я засвоїв, був такий: у ромів власність сприймається не декларативно, а функціонально – я володію тим, чим користуюся. Словосполучення «мені належить» для них – порожній звук. Наприклад, коли я скажу: «Не беріть цей кухоль, він – мій», ніхто мене не зрозуміє, і кухоль незабаром зникне. Але варто сказати: «Я з нього буду пити» – і кухля ніхто не чіпатиме. Етика ромів набагато ближча до позиції Маленького Принца.

З приходом гріха люди, що мали належати один одному і володіти творінням, стали прагнути мати ще й один одного і, відповідно, хоча б пов'язкою з фігового листя захиститися від несанкціонованого володіння з боку іншого. І Бог вирішує конфліктну ситуацію шляхом встановлення ієрархії. Чоловікові відводиться головуюче місце над дружиною – винятково за хронологічним принципом: «Адам бо був створений перше, а Єва потім. І Адам не був зведений, але, зведена будиши, жінка попала в переступ» (1 Тимофія 2:13-14). Причому саме чоловікові і саме над своєю дружиною, а не чоловікам взагалі над усіма жінками.

Але спочатку, будучи рівними у славі, і чоловік, і жінка належали один одному. Взаємна нагота була вищим виявом їхніх стосунків. Вони з власної волі жертвно підкорялися один одному в любові. А до справжньої любові ні права, ні гарантії не мають ніякого відношення. Любов – найвищий прояв добровільного безправ'я: «Любов довготерпить, любов милосердствує, не заздрить, любов не величається, не надимається, не поводить нечемно, не шукає тільки свого, не рветься до гніву, не думає лихого, не радіє з неправди, але тішиться правдою, усе

зносить, вірить у все, сподівається всього, усе терпить!» (1 Коринтян 13:4-7).

Клайв Льюїс пише про це так: «Полюби – і серце твоє в безпеці. Якщо хочеш його захистити, не давай його нікому. Обплутай його дрібними задоволеннями і примхамі; замкни в скриньці себелюбства. У цьому надійному, захищеному від світла, позбавленому повітря гробі воно не розіб'ється. Його вже не можна буде ні розбити, ні чіпати, ні врятувати. Альтернатива горю або хоча б ризику – загибель. Крім раю, уберетися від небезпек любові можна тільки в пеклі» («Любов»).

Біблія вчить, що після воскресіння померлих початковий Божий задум буде відновлений. А значить, відновлена буде і початкова анархічна система взаємного підпорядкування в любові. Почасти це вже зараз відбувається в Церкві, Тілі Христовому: чоловік і жінка, одягнувшись у Христа, знову рівні у славі. «Бо ви всі, що в Христа охристілися, у Христа зодягнулися! Нема юдея, ні грека, нема раба, ані вільного, нема чоловічої статі, ані жіночої, бо всі ви один у Христі Ісусі!» (Галатів 3:27-28).

Але рівнославія не передбачає рівноправності. Навпаки, відновлення початкового порядку в Божому домобудівництві відбувається через взаємну відмову від своїх прав: «Дружини, коріться своїм чоловікам, як Господеві... Чоловіки, любіть своїх дружин, як і Христос полюбив Церкву і віддав за неї Себе» (Ефесян 5:22, 25).

Слово, перекладене як «коритися», мало в апостольські часи подвійне значення. Як військовий термін, воно означало вступити в розпорядження командира або підлаштуватися в ногу з колоною, яка крокує. Загальновживане ж його значення – добровільно погоджуватися, співпрацювати, розділяти відповідальність, брати на себе чужий тягар. Недарма апостол наказує: «Носіть тягарі один одного і таким чином виконаєте Закон Христа» (Галатів 6:2).

Отже, чого хоче жінка? Та того ж, чого й чоловік. Кожен хоче самостійно вирішувати, чого він або вона хоче. У царстві світу цього найбільш популярна невимовна молитва: «Нехай буде воля моя!». Але справжнього щастя, справжньої відповідності своєму призначенню ми досягаємо лише навчаючись говорити: «Не Моя, а Твоя нехай станеться воля!».

Дорогоцінний тягар свободи

ДЕКОЛИ МОЖНА ПОЧУТИ ЗАКИД: «НАВІЩО БУТИ ХРИСТІЯНИНОМ? АДЖЕ ТАК БАГАТО ЛЮДЕЙ НЕ ВИЗНАЮТЬ ЄВАНГЕЛІЯ, А ЖИВУТЬ ЧЕСНО, НЕ КРАДУТЬ, НЕ ОБМАНЮЮТЬ...»

І це так! У сумлінні кожної людини укорінений природний закон, який зобов'язує її дотримуватися основних моральних норм. Але чи християнська етика – це лише природний закон? Якщо ми так вважаємо, то це означає, що ніколи не чули заповідей блаженств або ж читали їх так, як нам було вигідно, намагаючись звужувати значення слів, пом'якшувати те, що могло б стосуватися наших вад і слабкостей.

Достатньо глянути на наш спосіб оцінювання. Якщо побачимо двох людей – одного, що живе в добрі, та другого, котрий ледве зводить кінці з кінцями, то кого з них назвемо блаженним, або ж щасливим?

Читаючи заповіді блаженств, можна переконалися у правдивості твердження про те, що Європа, котра пишається своїм двохи-сячолітнім християнством, насправді втрачає своє християнство. Бо зупинилася біля підніжжя «гори блаженств», заявляючи: «Далі підуть лише невинуваті ідеалісти!».

Деколи саме ті, хто не вірить у Христа, ліпше від нас розуміють красу Євангелія. Ось слова одного єврея: «Якби ви, християни, ставилися до Нагірної проповіді так, як, наприклад, до правил дорожнього руху або податкових кодексів ваших країн, то я велів би публічно охрестити мене».

Цей чоловік зрозумів парадоксальну річ: наука, проголошена з невеликого пагорба над Генісаретським озером, своїми вимогами сягає вище, ніж заповіді, що звучали на стрімких

скелях Сінаю. Бо виходить за межі так званої етики здорового глузду, каже все переоцінити, відкинути те, про що мріє світ, і полюбити те, що, здавалось би, заслуговує лише на погорду.

Людська логіка не допоможе нам піднятися на цей пагорб. Туди можна дістатися тільки завдяки глибокій, правдивій вірі, яка твердо переконана, що Той, котрий сказав: «І ото, Я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця віку» (Мт. 28:20), не кидав слів на вітер. Скажи мені, як ти розумієш Христові блаженства, і я скажу тобі, яка твоя віра. Якщо твердиш, що крізь життя треба йти, розштовхуючи всіх ліктями, що чинити добро не вигідно, то це означає, що слова Христа не мають для тебе жодного значення. Бо якщо твоя перспектива зводиться лише до «тут і тепер», то ти ніколи не зрозумієш фрази: «Радійте та

веселіться, нагорода бо ваша велика на небесах!» (Мт. 5:12).

Саме в цьому й полягає різниця між християнином і людиною, яка керується тільки законами природи.

Бути християнином – це значить наважитися присвятити своє життя цінностям, які «розсудливим» людям видаються абсурдними; це насмілитися йти за Вчителем, який «не має де й голови прихилити» (Мт. 8:20); і не дивуватися, якщо нас за це переслідуватимуть, якщо нам це не «окупиться».

«Раб не більший за пана свого. Як Мене переслідували, то й вас переслідувати будуть» (Ів. 15:20). Прийняття цієї правди – остаточний критерій нашої віри, довіри до Бога та Його Слова.

Можна описати це також по-іншому. Уявіть, що підіймаєтесь в горах дуже крутою стежкою. Ви мусите докладати неабияких зусиль, витратити багато енергії, але водночас знаєте, що цю дорогу до вас вже здолали чимало людей... Певної миті перед вами постає прямовисна стіна скелі, на яку можна піднятися лише за допомогою мотузки. Тут «розсудлива» людина зупиняється. Їй уже досить, вона витратила так багато сил, а навколо такий чудовий краєвид...

Однак є й такі, які знають, що мусять підкорити вершину, вони не злякаються, втративши твердий ґрунт під ногами... Бо знають, що мають Друга, який страхує їх під час цього сходження. І тільки ці альпіністи по-справжньому ЩАСЛИВІ.

Подібна історія трапилася 2000 років тому. До Христа прийшов дуже шляхетний юнак, який змалку дотримувався всіх заповідей (о, як він, мабуть, утомився під час цього духовного сходження!). Ісус подивився на нього з любов'ю. Але той не зміг глянути з любов'ю на Ісуса. Йому не вистачало того «шаленства любови», яке позбавляє людину страху за майбутнє. «Ти ще не досягнув вершини... продай усе, що маєш...» – «А за що житиму?!». І пішов, невеселий, геть.

Ця історія повторюється щодня. Прочитайте Нагірну проповідь і порівняйте її з власним життям. Чи відійдете засмучені?

Чотири способи оживити ваш шлюб

Приблизно через чотири місяці після початку побачень ми з майбутнім чоловіком почали занурюватися у тему шлюбу. Говорили в тому числі і про важливість стосунків між чоловіком і дружиною після народження дітей. Адже після появи дітей дуже часто інвестиції в шлюб відходять на задній план – при всіх цих підгузках, нічних годуваннях і втраті сну.

Хоча було б нелогічно очікувати у ці перші роки від жінки того, що вона зможе вкладати у шлюб так, як до появи дітей, важливо продовжувати дотримуватися відповідних правил, щоб шлюб був здоровим.

Іноді це дуже важко. Навіть зараз, коли мої діти піросли, бувають ночі, коли, вклавши їх у ліжка, я просто хочу, щоб мене залишили на самоті. Я не хочу ні з ким говорити і не хочу, щоб хто-небудь говорив зі мною. Я не хочу, щоб хтось торкався мене, дивився на мене і чогось очікував.

І хоч мій чоловік дуже співчуває мені, я знаю, як важливо те, що ми продовжуємо функціонувати. Є спокуса відставити наших чоловіків у ці роки убік, чесно очікуючи, що коли наші діти стануть трохи старшими, то ми зможемо їх підібрати там, де залишили.

Але життя так не працює. Нічого не стоїть на місці і не чекає, що ми колись до нього повернемося. Те, що не рухається з нами вперед, рухається назад.

Як матері, ми турбуємося про базові потреби своїх дітей, а одна з найважливіших емоційних потреб дітей – це мама і тато, у яких здорові стосунки. Ігнорування цієї базової потреби пізніше може призвести до жаклих наслідків.

Є речі, які я нагадую собі у цей перехідний період для нашої сім'ї.

Перше: я все ще маю інвестувати у свій шлюб.

Друге: мені потрібно, щоб мій шлюб функціонував.

Третє: мій чоловік має потребу в тому, щоб я розуміла важливість наших відносин.

Четверте: мої діти потребують, щоб у шлюбі ми функціонували.

Моліться про свій шлюб

Я серйозно. Ми часто молимося за чоловіків,

але потрібно молитися за шлюб. За ці священні і святі стосунки, подібних до яких нема на планеті; які Бог створив як відображення стосунків Христа і Церкви.

Диявол ненавидить ці стосунки. Він робить усе можливе, щоб зруйнувати їх глобально. Якщо він може відволікти нас, зробити ображеними або засмученими, він це зробить. І найкращий захист проти його стратегії – це молитва.

Не пробуйте виправляти чоловіка

Я впевнена, що прямо зараз, на одному диханні, ви можете видати купу речей, які ви хотіли б змінити у своєму чоловікові. Але хочу повідомити один секрет: чоловік не поламався. Тому не намагайтеся його ремонтувати.

Це не спрацює. І ви це знаєте. Я теж це знаю. Будь-яке намагання поремонтувати чоловіка обернеться проти вас, спричинить боротьбу, тертя і великий поділ між вами.

Замість цього пропоную вам разом зі мною прийняти виклик. Він революційний, трохи лякає і дуже впокорює. Можливо, на початках ви відмовитеся брати у ньому участь. Я знаю, бо теж не хотіла, але розумію, що це потрібно. Хочете знати, що це за виклик?

Замість того, щоб виправляти свого чоловіка, я збираюся працювати над собою. Частина молитов за мій шлюб буде включати молитви за те, щоб Бог змінював мене, і коли Він буде відкривати мені речі, у яких мені потрібно змінюватися, я буду працювати над цим.

Не порівнюйте чоловіка з іншими чоловіками

Чим довше ми заміжні, тим більше намагаємося дивитися на інших чоловіків та інші шлюби і порівнювати. І бачимо тільки те, що інші дозволяють нам бачити. Але чим живуть їхні шлюби за зачиненими дверима, коли ми їх не бачимо?

Як ставитися до чоловіка? Мій чоловік – не чоловік моєї подруги. Який же прекрасний образ свого чоловіка вона малює! (І яка вона добра дружина, якщо це робить! Ми всі могли би наслідувати її). Вона відмовляється фокусуватися на його недоліках. Адже в кожного чоловіка є недоліки.

Порівнювати недоліки, які я бачу у своєму чоловікові, з бездоганим взірцем чоловіка моєї подруги, який вона описує, нечесно щодо мого чоловіка, і це породить лише невдячність у моєму серці і незадоволення в серці мого чоловіка.

Мій чоловік – не супергерой з книги, яку я читаю. Чоловік із книги не справжній, він – плід чиєїсь уяви і є, напевно, втіленням мрії письменника чи письменниці.

Порівнювати свого чоловіка з вигаданим персонажем дуже нерозумно. Це ідолопоклонство і потенційний перелюб. Це рецепт сімейної катастрофи.

Мій шлюб функціонує найкращим чином, коли «любов покриває багато гріхів», коли вона «всьому вірить, всього сподівається, все терпить», і тоді я фокусуюся на його позитивних якостях.

Не будьте заміжня за всіма, хто вас оточує

Здогадуюся, що ці слова вас здивували. Але дозвольте розповісти одну історію.

На початку нашого шлюбу я спіймала себе на тому, що я схожа на незграбного жонглера, намагаючись догодити всім навколо. Була дуже відкритою з іншими людьми, і моя відкритість притягувала чужі думки і непотрібні поради.

Я любила догоджати іншим і була прибічником правил, дуже намагалася виправдати всі добрі враження про мене і дотримувалася порад інших людей.

Це дуже вплинуло на нашу сім'ю. Особливо тому, що мій чоловік живе за власними правилами.

Я так намагалася догоджати усім, а він не хотів зі мною співпрацювати! Через те я була в постійному напруженні і переживала про те, що люди думають про нас... Ну, добре, про мене.

В якийсь момент я дійшла до критичної точки, і під час молитви Бог промовив до мене: «Пора прогнати всіх цих інших людей з твого шлюбу. Ти заміжня за одним чоловіком, а всім цим людям нема місця у вашому шлюбі.

Ваш дім має бути фортецею, а не комуною. Прийшов час випроводити всіх і зачинити двері. Підняти міст. Викопати рів. Запустити туди крокодилів, якщо потрібно, щоб вони трималися на відстані!».

Раптом у мене розплющилися очі, і я побачила те, чого не бачила раніше, і це повністю узгоджується зі словами Павла, який сказав: «Дружини, коріться своїм чоловікам» (Еф. 5:22).

Мені подобається слово «своїм», воно чітко і зрозуміло визначає, кому ми підкоряємося. Ми не маємо коритися усім підряд, а лише своїм чоловікам.

Чи приєднається ви до мене в молитві до Бога за те, щоб Він допоміг відновити ваш шлюб, і чи готові робити ці практичні речі, які повернуть любов, повагу і пошану?

Розілд ДЖУКІЧ.

ЧИ МОЖЕ ХРИСТІЯНИН ЖИТИ БЕЗ ЦЕРКВИ?

Як же хочеться бути хорошим християнином, служити людям, зростати духовно, бути благословенним! Але чи можливо вести таке життя поза церквою? Слово Боже дає чітку відповідь на це запитання: «Не кидаймо збору свого, як то звичай у деяких, але заховаймося, і тим більше, скільки більше ви бачите, що зближається день той» (Євреїв 10:25).

Ми розглядаємо церкву як локальну громаду, елемент вселенської Церкви, що описана у Слові Божому як Тіло Христове (див. Еф. 4:16). Це середовище, в якому кожен може зростати духовно і приносити благословення іншим.

Написано: «Товариство лише псує добрі звичаї» (1 Кор. 15:33). Християнин повинен перебувати в товаристві, яке заховає до святого та чистого життя. Тільки в церкві можна знайти справжніх друзів, що дуже важливо: «До чужого ярма не впрягайтесь з невірними; бо що спільного між праведністю та беззаконням, або яка спільність у світла з темрявою? Яка згода в Христа з бейліяром? Або яка частка вірного з невірним?» (2 Кор. 6:15-15).

Друзі в громаді Божій мають спільний дух. Така дружба набагато міцніша, ніж світська, друзі зможуть підтримати молитовно в критичний момент.

У громаді молоді люди можуть знайти свого супутника життя. Бог з'єднає людські серця і благословляє Своїх дітей, а також викриває лицемірство нещирих. Світська модель

«зустрічання» заховає приховувати свої недоліки, тоді як в церкві все абсолютно навпаки, і свідомі люди хочуть допомогти один одному бути об'єктивними та визнають свої вади і помилки.

Часто люди потребують молитовної підтримки та поради. І саме в церкві Бог посилає душеопікунів. Не можна нехтувати служінням душеопікуна, вважаючи, що сам справишся зі своїми гріхами, адже принцип душеопікування записаний в Біблії: «Ми, сильні, повинні нести слабості безсильних, а не собі догоджати. Кожен із нас нехай догоджає ближньому на добро для збудування» (Рим. 15:1-2).

У церкві ми вчимося виявляти любов до ближніх. Бог закликає: «Тож тому, поки маємо час, усім робімо добро, а найбільш одновірним» (Гал. 6:10).

І ще Він закликає мати однакові думки і бажання, що неможливе без спільності в згромадженні: «Отож, коли є в Христі яка заохота, коли є яка потіха любови, коли є яка спільнота духа, коли є яке серце та милосердя, то доповніть радість мою:

щоб думали ви одне й те, щоб мали ту саму любов, одну згоду й один розум! Не робіть нічого підступом або з чванливості, але в покорі майте один одного за більшого від себе. Нехай кожен дбає не про своє, але кожен і про інших. Нехай у вас будуть ті самі думки, що й у Христі Ісусі!» (Фил. 2:1-5).

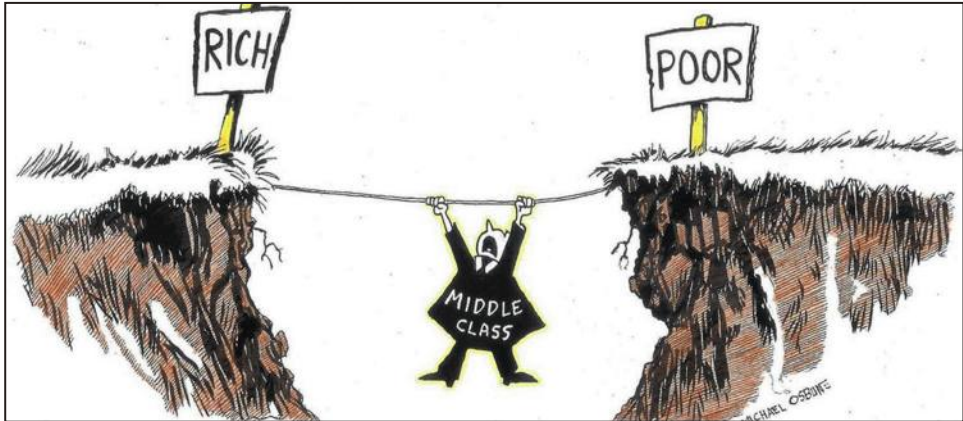
Для людей зі світу жива церква є свідченням того, що Божі принципи та цінності цілком реально застосовувати в житті.

У церкві Бог докоряє тим, хто не зростає духовно, хто заснує чи загордився. Він посилає людей, які запалюють своєю ревністю до служіння і любов'ю до Бога тих, які згасли.

За кожную людську душу ведеться велика боротьба. Ворог не спить і використовує всі свої сили і досвід для зведення людей, незміцнених у вірі, як і тих, які думають, що стоять міцно. Тому особливо важливо шукати спільності з посвяченими людьми, пильнувати за собою, бути прикладом для інших.

ВІРУЮ

СТАТУС-КВО

- Кажуть, у 70-х важко з продуктами було – у магазинах нічого не дістати.

– Ой, та не так уже й погано було. Взагалі, що за манера лаяти радянські часи? Не самою ковбасою живе людина. Духовність зате була!

Від розгубленості німію на кілька секунд:

– Духовність? Це яка ж?

– Усяка. Комсомольська, піонерська, будзагонівська. Люди у щось вірили, до чогось прагнули.

– Хіба зараз не так само? І вірять, і прагнуть.

– Ні, тепер усе не так. Всюди самі лише злодії. А з цінами що діється!

Від обурення водій таксі повернувся до мене й гнівно подивився в очі. У цей час автомобілі, що стояли попереду, рушили з місця й повільно поповзли по міській магістралі. Таксист схопився за важіль перемикання швидкостей і просунув машину вперед метрів на двадцять, потім ми знову зайняли стабільне положення спокою.

– Ось я в п'ятнадцять років поїхав із дому в інше місто, до технікуму вступив. Ви відпустите зараз свою дитину після дев'ятого класу в чуже місто? Ні, не відпустите. І ніхто не відпустить. Навіть у в'язниці порядку немає.

Знову німію від подиву:

– У якому сенсі немає?

– У прямому. Не повірте, навіть злочинські закони перестали виконувати так, як треба. Це був убивчий аргумент проти існуючого

стану речей. Заперечити було нічого.

А водія просто несло – він говорив швидко, схвилювано, поспішаючи висловити все, що накопичилось. Мені довелося вислухати цілу лекцію про ієрархічну тюремну систему, про знайомих депутатів – колишніх рекетирів, про «перекрашених» поліцейських. Піймавши мій здивований погляд, він на хвилину перервав монолог і запитав:

– Не знаєте, хто це?

Я мовчки похитала головою.

– Ну, це ті, які раніше були бандитами, а тепер стали поліцейськими.

І лекція понеслася далі. З її мало пов'язаних між собою частин вдалося зрозуміти наступне: людина багато чого пережила, і ось уже 20 років коlessить по вулицях нашого міста. І через кожне речення – гучна похвала собі: «А він мені назустріч вийшов, руку потиснув, охоронці просто остовпіли», «Я з попереднім губернатором за одним столом сидів», «До нього додому часто приїжджав, його всі кримінальні авторитети боялися, а я ні», «Усього сам досяг» (це він про роботу таксиста чи що?), «Моя друга дружина на десять років молодша за мене»...

Він розбирався в усьому: у політиці, економіці, кінематографії, медицині, системі освіти, спорті, юриспруденції, сільському господарстві, тактичному озброєнні й важкому машинобудуванні.

Ми повільно рухалися до мети поїздки в

потоці міського транспорту, а водій, у майці з масними плямами, у картатих шортах і шльопанцях на босу ногу, все говорив і говорив. І з кожною хвилиною усе зростав і зростав у власних очах. Перескакуючи з предмета на предмет в нескінченній розмові, він періодично повертався до найулюбленішої теми – кримінальної:

– Бандитові потрібно лише одне – гроші. А ось для якоїсь там дрібної шавки головне не це, а можливість принизити, розчавити, знищити морально. Йому не шмаття з брязкальцями потрібне, йому потрібно забрати вашу гідність, змішавши особистість із брудом.

Забрати чужу гідність, щоб відновити свою, геть утрачену. Напевно, на якусь мить, поки триває приниження іншого, у ката виникає ілюзія власної значущості, але так само швидко зникає, і озлоблена, принижена істота знову бродить у пошуках чергової жертви. Чи не так і колишній світосейний херувим, втративши коліс свою гідність, століттями нишпорить по планеті, «кричучи, як лев, що шукає жертви кого» (1 Петр. 5:8). І його жертви, раніше гідні спілкування з Богом, тепер стали рабами втіленого зла й також блукають у пошуках втраченої поваги.

Ой, як хочеться повернути ту значимість, відновити первісний статус-кво! Саме вона, ця нескінченна туга за розірваним зв'язком із Творцем, за можливістю бути особистістю поруч із Особистістю, і мучить людину, не дає заспокоєння на жодних досягнутих вершинах кар'єри, багатства та влади на землі. Завжди це гнітюче відчуття незадоволеності, відчуття недосконалості й приниження.

Серед людей, наділених великими повноваженнями, що займають пости й володіють високими статусами, а також капіталами – «заводами, газетами, пароплавами», – мало знайдеться доброзичливих, привітних, таких, хто не намагається щосекунди знову й знову нагадати співрозмовникові, яка важлива персона принизилася до розмови з ним. Як правило, пихатість і зверхньо-зневажливе ставлення – норма в такій бесіді.

Диктатори й тирани стародавнього світу розробили цілі ритуали, покликані підкреслити недосяжну височінь, на яку вони піднесені, і низьке становище простого смертного. Звірячі тортури та страти – це спосіб не тільки

злякування, але насамперед спосіб забрати гідність того, хто завинив: жалюгідна й нікчемна людина, розтерзана і залита кров'ю, зламана страхом і болем.

Чудові палаци, розкішний одяг, золото й коштовності, парадні виходи й численна свита не так уже й потрібні людині самі по собі. Вони потрібні як підпірки для підтримання статусу.

Автомобілі класу «люкс», багатометрові яхти, цінники на одязі з назвами провідних будинків моди, персні й браслети, які ніколи не надягають, а зберігають у підземних сейфах швейцарських банків, членство в закритих клубах – усе це лише для підтримки іміджу вельмишановної людини.

Але для чого ця агресивна демонстрація влади й багатства, коли всього занадто? Адже й так сторінки «Forbes» донесуть до всього світу імена «найдостойніших людей світу», екрани телевізорів розтиражують ідола, а Інтернет зарясніє обговореннями та коментарями. А ось для чого: навіть володіючи всіма скарбами землі, досягнувши абсолютної влади, людина в глибині душі знає, що вона – порох і до пороку повернеться (Бут. 3:19). Тому й немає цілковитого задоволення й радості від усвідомлення власної могутності.

Витягти «із згубної ями, із багна болотистого» (Пс. 40:3) може лише Господь. Відновлення статусу вінця творіння сповіщається в Біблії багато разів.

«Бо хто волю Мого Отця, що на Небі, чинить, той Мені брат, і сестра, і мати!» (Мт. 12:50).

«Я вже більше не буду рабами вас звати... А вас назвав друзями Я» (Ів. 15:15).

«Але ви – вибраний рід, священство царське...» (1 Петр. 2:9).

Християни прекрасно знають ці слова Святого Письма. Однак багатьох із них не задовольняє та гідність, яку дає Ісус разом із даром спасіння. І разом із божевільним світом вони беруть участь у непотрібному забігу під девізом «Хто крутіший?».

У Еденському саді сатана розтоптав людську гідність, знищивши її. А натомість дав примарну, брехливу мету – наздожити самого себе. І ось ми біжимо – безцільно, так, щоб тільки бити повітря, «щоб тліїтний прийняти вінок» (1 Кор. 9:25).

І воно нам треба?

Надія ОРЛОВА.

БЛАГОСЛОВЕННЯ: СТОЯТИ У ВИЛОМІ А ЩО ЦЕ ТАКЕ?

У Біблії неодноразово згадується про благословення. Що ж таке благословення? Слово «благословляти» має три значення: добре про когось відгукуватися, віддавати хвалу; прикликати на когось Божу благодать; обдаровувати благом.

Для того, щоб зрозуміти, що таке благословення, потрібно дізнатися, як Бог нас благословив. У міру пізнання Божого благословення людина починає благословляти інших людей. Якщо людина не є благословенням для інших, це означає, що вона ще не пізнала, настільки добрий Господь, вона ще не знає у всій повноті, що для неї зробив Господь.

Але той, хто вже отримав одкровення, настільки благодійний Господь, – «... спробували, що добрий Господь» (1 Петр. 2:3), – той приймає благословення від Бога і наповнюється ним. І тоді вже благословляє інших людей!

Бог благословив нас тим, що віддав Сина Свого на смерть, щоб ми всі отримали спасіння через Нього. Ми повинні благословляти інших так, як Ісус Христос благословив усіх нас: «Ми з того пізнали любов, що душу Свою Він поклав був за нас. І ми мусимо класти душі за братів» (1 Ів. 3:16).

Благословення може бути тільки від Господа, тому що добрий тільки Господь: «Ніхто не є добрий, крім Бога Самого» (Мт. 19:17). У самій людині немає добра, тому що всі люди – мертві та злі від народження: «Тож як ви, будучи злі, потрапите добрі дари своїм дітям давати, скільки ж більше Отець ваш Небесний подасть добра тим, хто проситиме в Нього» (Мт. 7:11).

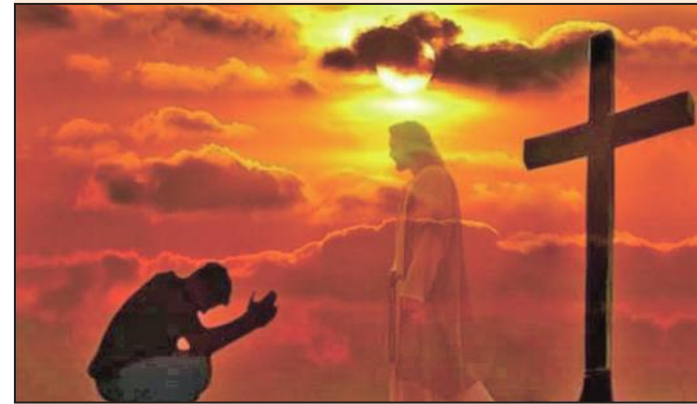
Але якщо людина увірувала в Христа, вона знайшла благословення від Господа. І ось те благословення, яке ми отримали від Господа, – це і є світло Боже, милість Божа, Його прощення, Його любов і спасіння. Це все є всередині нас від Бога, і ми вже стаємо провідником Божого благословення для інших людей. Ми починаємо так само прощати, милувати, приймати інших людей, нести їм добро і Божу любов.

Благословення – це нести Божу любов іншим людям! Якщо ми Христові – ми «Христова запашисть серед тих, хто спасається, і тих, які гинуть» (2 Кор. 2:15).

Ми покликані благословляти інших людей тим же благословенням, яке отримали від Бога, покликані творити добро всім: «Бо ми – Його твориво, створені в Христі Ісусі на добрі діла, які Бог наперед приготував, щоб ми в них перебували» (Еф. 2:10). Поділіться добром, принесіть любов, скажіть добре слово, допоможіть комусь, нагодуйте голодного, потіште засмученого, дайте надію наркоману і алкоголіку, розкажіть, як Господь вирвав вас із гріха – робіть усе це Іменем Ісуса Христа! Ось це і буде благословенням!

«А Я вам кажу: Любіть ворогів своїх, благословляйте тих, хто вас проклинає, творіть добро тим, хто ненавидить вас, і молитесь за тих, хто вас переслідує, щоб вам бути синами Отця вашого, що на небі, що наказує сходити сонцю Своєму над злими й над добрими, і дощ посилає на праведних і на неправедних. Коли бо ви любите тих, хто вас любить, то яку нагороду ви маєте? Хіба не те саме й митники роблять? І коли ви вітаєте тільки братів своїх, то що ж особливого робите? Чи й погани не чинять отак? Отож, будьте досконалі, як досконалий Отець ваш Небесний!» (Мт. 5:44-48).

Я одружився, коли був ще атеїстом. Ми познайомилися, покохали одне одного, й уже через кілька місяців у нас було весілля. Та згодом закоханість пройшла. Ми почали бачити один в одному різні недоліки. Почалися докори, образи, осуд. Наші спочатку гарні родинні стосунки розвалювалися. Значною мірою винен у цьому був я зі своїм гордим характером. Як практично кожна невіруюча людина, я припускав можливість розлучення, особливо коли були родинні проблеми. Я думав, що розлучення – це найкращий вихід із цілої низки конфліктних ситуацій. І це недивно, адже тоді я жив «за волю князя, що панує в повітрі», у «пожодливостях нашого тіла... чинив волю тіла й думок».

Коли я увірував і «поміняв» господаря життя, то виявив, що мій новий Господар, Ісус Христос, говорить, що чоловік і дружина вже не двоє, але одне тіло, «тож що Бог спарував, людина нехай не розлучає». Я подумав: якщо дружина – моє тіло, то розлучити мене з нею може тільки смерть.

Але як жити далі, якщо наші стосунки вже сильно зіпсовані? Я почувався безсилим усе поновити. І почав у постах і молитвах звертатися до Господа.

Він відповів краще, ніж я міг очікувати, – я вдруге закохався у свою дружину. Але це вже справжня любов, яка з роками не минає, а лише міцніє. Після багатьох молитов я дав дружині обіцянку, що ніколи її не залишу й буду любити її до кінця своїх днів.

Ми живемо разом ось уже майже три десятки років, і ми любимо один одного. Але це не наша заслуга, це милість Божа. Ми кожного дня молимося за сім'ю, за наші родини, розуміючи,

що диявол усіма силами намагається зруйнувати всі шлюби, як він намагався зруйнувати й наш.

Якось один пастор, професор християнського університету, летів у Бостон проводити пасторський семінар. Поруч із ним сидів чоловік, який під час польоту довго й щиро молився. Як виявилось, це був член сатанинської організації. Один день на тиждень сатаністи приділяють тому, щоб молитися за падіння пасторів і руйнування їхніх родин.

Чи стоїмо ми у виломі, молячись за наші родини, доносячи людям біблійні істини про сім'ю? За даними Міжнародної федерації сім'ї, християнські родини (в яких подружжя є практикуючими християнами і, що дуже важливо, разом моляться), по суті, не розпадаються, на відміну від родини, які виключили Бога зі свого життя.

Сьогодні одним із найбільших викликів інституту сім'ї стає гендерна ідеологія, яка пропагує гомосексуалізм, одностатеві шлюби й свободу сексуальної орієнтації. Відомий німецький публіцист Габрієла Кубі говорить: «Гендерна ідеологія – це найбільший бунт людини проти Бога, результат нехтування духовними, сімейними, національними цінностями заради жаданої свободи. Ця ідеологія насправді диявольська».

Ворог душ людських розуміє, що, руйнуючи родину, він руйнує і Церкву, і країну. Митрополит Андрей Шептицький писав: «Майбутнє належить тим народам, у яких шлюб – річ свята, в яких сімейне життя – чисте й святе».

Віктор ТАНЦЮРА.